

Elmarın Şəkli

Hələ Lənkərana şəhid Vüsalgilə gedəndə dərk eləmişdim ki, Allah öncə şəhid ailələrini seçir. Daha sonra şəhidini böyüməsi üçün o ailəyə əmanət edir. Zamanı çatanda da əmanətini geri alır. Ona görədir ki, bütün şəhid ailələri fərqlidirlər. Danışdıqca, dinlədikcə hiss edirsən ki, seçilmişlərdəndir. Elə Elmarın ailəsi də bunu bir daha təsdiqlədi.

Mənim Taqət adında müəllimim var idi. Adam bu gün də yorulub taqətdən düşmədən, dayanmadan dünyaya ovuc-ovuc yaxşılıq, insanlıq daşıyır. Məni Allahla ilk tanış edən də məhz o olub, insanlığın fitrətdən gəldiyini aşlayan da...

Bir hiçqırıtıya ayılıram... Elmarın anasıdır bu. Bütün şəhid analarının hiçqırıtıları da, ağıları da, laylaları da...eynidir. O danışdıqca elə asta, həzin ağlayırdı ki...bulaq ilk günlərdə gur gələr, daha sonra anlayar ki, bir ömür bunun işi axmaq olacaq. Onda həzinləməyə başlayar və başını aşağı salıb eyni axımla bir ömür axmağa davam edər...

Bilmirəm sizdə necədir, ancaq mənə görə dünyada insanların həyatında dönüş nöqtələri olur. Bunlardan biri də özünü dərk etdiyin, necə yarandığını bildiyin anlara təsadüf edir. Allahı sənə tanıdan adamı sən bir ömür unuda bilməzsən, bu mümkünsüzdür!Bəlkə, buna görədir ki, Taqət müəllim heç vaxt, heç kim tərəfindən unudulmur.

Məktəbi bitirməyimdən min il keçsə də hər zaman həyatımın sinif rəhbəri olaraq qalan Taqət müəllim bu günlərdə mənə bir şəhid və onun ailəsi haqqında danışdı. Həm də elə təəccüb və qürur qarışıq danışdı ki, ailəni də, şəhidin böyüdüüyü evi də gedib gözlərimlə görmək istədim. Taqət müəllim danışdıqca anlayırdım ki, evləndikləri andan bu gün kimi kirayədə qalan iki zəhmətkeş adamın dünyaya gətirdiyi, tərbiyə verdiyi övlad elə bu cür olmalı idi. Çünki o valideyinlərin dünya malı ilə işləri yoxdur. Olsaydı, bu gün evləri olardı. Onların dünyaya malına bağlı olmamaları idi, bəlkə də, övladını Allah şəhidliklə şərəfləndirdi.

Bu gün...Elmargilə gedirik...Şəhid, zabit Bayramlı Elmar İsa oğlu... Nərdivanları qalxdıqca yenə fikirləşirəm, o bu nərdivanları dəfələrlə hansı sevinc, hansı həyəcan hisləri ilə qalxıb-düşüb. Bu daş nərdivanlar nələrə şahiddir, kaş danışsalar, dillərindən anlasam...

Qapıda bizi cavan bir xanım qarışlayır. Baxan kimi tanıdım ki, anasıdır. Xeyr, əvvəldən tanıyırdım, ilk dəfə idi görürdüm. Bilirsiniz, necə tanıdım? Gözləri qapıda bizdən başqa da kimisə axtarırdı, ondan bildim. Məhz o gözlərin görmək istədiyi biz deyildik. O gözlər hələ də inanırdı, inanırdı ki, bir gün bu qapıdan girən adamların arasına qarışıb bu evə oğlu da ayaq basacaq. O gözlər qarıya elə baxırdı ki, birdən gələr, amma bu görməz kimi.

Bizi yan otağa dəvət edirlər...İlahi, mən axı bacarmıram şəhid evlərindəki şəhid guşələrinin qarşısında sakit dayanmağı.Bacarmıram, axı! Otaq El-

marın şəkilləri ilə doludur, bir də Elmar guşəsi var: geyimi, şəxsi əşyaları, diplomları ilə birgə dayanıb evə girən hamını əsgər salamı ilə qarşılayan guşədən çox Elmarın özü var.

Dostum asta səslə mənə:

-Bu oğlanı tanıyıram.

-Hardan? Sən ki Bakıda yaşayırsan. Harda qarşılaşmışsınız?

-Bilmirəm, amma çox yaxından tanıyıram. Şəkil bütünlükdə nurdu elə bil. Mən bu oğlanı tanımasam da, bu nuru dəqiq tanıyıram.

Divanda əyləşirik...Elmarın atası da gəlir...Çox ağır haldı. Övlad itirən ataya biz kimik ki, nəse dəyə bilək?! Bacardığım ən gözəl şey susmaqdır. Mən öz taleyimi də susmaqla yazmış adamam.

Atası Elmardan və onun qardaşından danışır. Onları necə əziyyətlə böyütdüklərindən, Elmarın topladığı yüksək balla heç bir Universiteti deyil, Hərbi Akademiyani seçməyindən, dövlətə, millətə, bayrağa bağlılığından danışır. Daha sonra onun bu hərbi sevgisi, vətən eşqi qardaşının da hərbiçi olmağına səbəb olmasından söz açır. Elmarın atası danışır, danışır, danışır Mənsə eləcə baxıram, baxıram, baxıramÖncə sakit görüntüsünün arxasından hönkürən, içinin yanğısına su səpə bilməyib hey çabalamağa çalışan ataya baxıram. Bir oğlu hələ də xidmətdə olan, onu da itirməmək üçün hər şeylə razılaşmağa hazır olan ataya!

Bir hiçqırıtıya ayılıram...Elmarın anasıdır bu. Bütün şəhid analarının hiçqırıtıları da, ağıları da, laylaları da...eynidir. O danışdıqca elə asta, həzin ağlayırdı ki...bulaq ilk günlərdə gur gələr, daha sonra anlayar ki, bir ömür bunun işi axmaq olacaq. Onda həzinləməyə başlayar və başını aşağı salıb eyni axımla bir ömür axmağa davam edər. Elmarın anasının göz yaşları sanki o bulağın dərk etdiyini dərk etmişdi;Həzinlənmiş və danışdıqca yavaşca yanğından süzülməyə başlayırdı.

Qürur, sevinc və ağrının, yanğının yaratdığı o baxışı həyatda heç kimə sözlə ifadə etmək mümkün deyildi. Elmarın anasının üzünün bir yanını gü-nəş yandırır, qarsırdı digər yanını şəhidliyin qüruru,

ru, fəxri aydınladırdı.

Yoxluqlar içində, kirayə evlərdə iki oğul böyüdəsən, ikisi də vətən sevgisi ilə alışıb yansın, təmənnəsiz sevsin bu milləti, bu xalqı.

Elmarın anası danışdıqca, ağladıqca baxıram və içimi didib-parçalayan ağırlara hakim ola bilmirəm. O necə bacarır? Bu canı ilə necə bu böyüklüyündə yükün öhdəsindən gələ bilir? Sonra Elmarın divardan bizə baxan fotosunu görürəm. Bu oğulu dünyaya gətirib, bu cür yetişdirən ana bacarardı ancaq bunu. Ancaq o bu qədər güclü ola bilərdi...

Orada necə oturduq, zaman necə keçdi heç bilmirəm. Bircə o yadımdadır ki, biz evə gəlirdik, ancaq Elmar hələ də bizə baxırdı. Gözləri ilə bir ömür yaşadığını danışan adam bizi evə qədər yola saldı.

Elmar, baxışlarının əsarətindən çıxarsa, sənə daha böyük mətnlərdə görüşəcəyəm Bizə dua et, Elmar! Yer üzünün sənə duana ehtiyacı var...

Çinarə Ömrəy

Yazıcı,

AYB-nin üzvü,

Prezident təqaüdüçüsü